

ХРИСТОС ВОСКРЕС! ПЕРЕМІНИ РЕАЛЬНІ

У книзі Джері Бріджеса «Благодать, що змінює» описана цікава історія про щедрого пана і бідного раба. Пан дуже любив свого вірного раба, і коли помер, то дарував йому звільнення і залишив у спадок величезну на ті часи суму – 50 000 доларів. Рабу видали документи про те, що він вільний, і що на його рахунку в банку лежать кошти. Пройшло декілька місяців, але він коштами не користувався. Директор банку покликав його до себе і знову нагадав, що на його рахунку знаходиться 50 000 доларів. Але колишній раб навіть не розумів, скільки це грошей і запитав його: «Сер, а можна мені взяти звідти 50 центів, щоб купити мішок кукурудзи?...»

Християни в наш час багато в чому можуть бути схожі на того колишнього раба. Бог дарує нам свободу від гріха і перемогу над смертю, а ми можемо продовжувати жити так, ніби нічого не змінилося. Корінь всього – невірство. Така проблема була в церкві в Коринті, яку заснував апостол Павло і написав до неї декілька послань, два

з яких записані в Божому Слові в Новому Заповіті. Сьогодні будемо роздумувати над Божим Словом із 1-го послання апостола Павла до церкви в Коринті, щоб знати, що дає нам воскресіння Христа і як нам жити перемогою Христа.

1 Кор. 15:57-58: «А Богові дяка, що Він Господом нашим Ісусом Христом перемогу

нам дав. Отож, брати любі мої, будьте міцні, непохитні, збагачайтесь завжди в Господньому ділі, знаючи, що ваша праця не марнотна у Господі!»

Оскільки в церкві були люди, які не вірили в тілесне воскресіння Христа, то апостол Павло присвятив цьому питанню цілий 15 розділ, де нагадував коринтянам

Євангелію Ісуса Христа, вказував їм на небезпеки їхнього невірства і вчив їх як жити вірою у воскреслого Христа.

Найперше і найголовніше, на що звернемо увагу в цьому тексті, то те, що перемога Христа над гріхом і смертю – це дар Божої благодаті. Бог в Своїй доброті і любові вирішив спасти людей, тому Він віддав Свого Сина Ісуса Христа на смерть в покарання за наші гріхи. Христос страждав і помер як злочинець і грішник, але оскільки Він Святий і не вчинив жодного гріха, то Бог воскресив Його з мертвих і дарує прощення і виправдання всім, хто повірить Христу. Це Євангеліє, або найкраща новина для кожної людини: гріхи прощаються, смерть переможена! В цьому тексті бачимо три заповіді, які спонукають до конкретних дій і вказують, що робити віруючим людям, як жити після воскресіння Христа і до Його приходу. Писання каже: зміцнюйтеся, збагачайтесь і знайте.

Зміцнюйтеся: перемога Христа зміцнює життя (дає силу жити)

Кожен із нас хоче бути міцним і сильним, впевнено стояти на ногах. У старозавітні часи вірили, що таку силу дають гроші, становище в суспільстві, виконання певних правил... Але правда в тому, що наші найкращі досягнення можуть лише на деякий час створити ілюзію сили і міцності й не можуть дати прощення гріхів і перемоги над смертю. Лише віра в перемогу Христа так зміцнює життя, що людина стає здатною протистояти гріху і за будь-яких обставин жити так, як вчить Христос.

В часи апостола Павла місто Коринт мало недобру славу, його жителі вели аморальний і розпусний спосіб життя навіть для тогочасних звичаїв. Ті, хто увірував у Христа, силою Божою змінилися і почали жити новим життям. Але щоб протистояти зовнішньому впливу і своїм старим звичкам і бажанням, їм постійно потрібно було зміцнюватися вірою у воскресіння Христа. Коли вони забували про це, покладалися на щось інше, в їхнє життя знову поверталися ті самі гріхи.

Вже в той час, коли ще було багато живих свідків воскресіння Христа, в Коринтській церкві були люди, які не вірили у воскресіння, вважали це не суттєвим. 1 Кор. 15:12: «Коли ж про Христа проповідується, що воскрес Він із мертвих, як же дехто між вами говорять, що немає воскресення мертвих?» Боже Слово вчить нас, що це дуже серйозно. Якщо не вірити у воскресіння Христа, тоді все наше життя дочасне і даремне і в нас немає майбутнього.

Продовження статті на сторінці 2

Страсна п'ятниця. Де були ми?

Чистий четвер закінчується зрадою Юди і взяттям Ісуса під варту. Починаються страсті Христові. Хоча Він страждав і раніше – Він знав усе наперед і плакав через непостійність людей, які самі на себе накликають страшну біду.

У Чистий четвер ми були з Ним на вечері. Але хтось із нас міг стати Юдою.

А де ми в Страсну п'ятницю? Чи змогли залишитися

осторонь від масового божевілля, не піддатися пропаганді, не кинути камінь в Ісуса, не вигукнути Йому якусь гідоту.

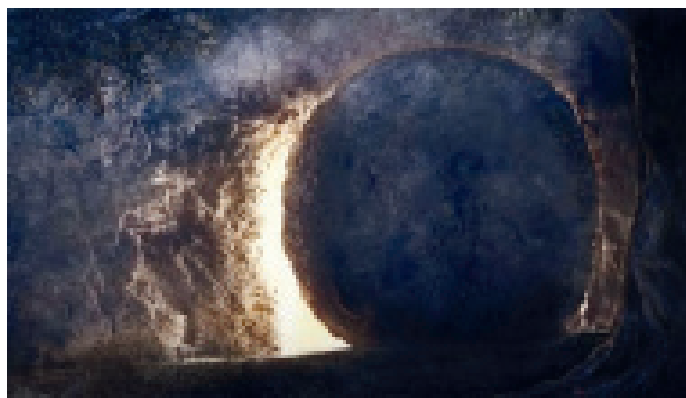
Адже тут були не тільки масовий інстинкт і страх виявитися не з тим, тут було й розчарування – ми ж вірили Йому, а Він виявився слабким, Він підставив нас під удар, Він – не цар.

І ось усі кричать – проста чернь, воїни, випадкові перехожі, книжники, старійшини, фарисеї.

Вояки намісника «Глузували з Нього, кажучи: Радій, Царю юдейський!» (Мт. 27:29). Інші теж насміхалися з Нього, злословлячи: «А ті, хто проходив повз Нього, ляхословили Його, похитуючи своїми головами і кажучи: Ти, Котрий руйнуєш храм і за три дні відбудовуєш, спаси Себе Самого! Якщо Ти є Син Божий, то зійди з хреста!» (Мт. 27:39-40). Подібне повторювали й «духовні лідери нації»: «Інших спасав, а Себе Самого не може спасти?! Він, Цар ізраїльський, нехай зійде тепер з хреста – і повіримо в Нього» (Мт. 27:42). Зневажали навіть смертники: «Так само і розбійники, розп'яті з Ним, насміхалися з Нього» (Мт. 27:44).

Продовження статті на сторінці 4

Три найголовніших докази воскресіння Ісуса Христа

Чи є воскресіння Ісуса Христа обманом? Чи є віра в фізичне воскресіння інтелектуальним суїцидом? А можливо, це просто «не має ніякого значення», воскрес Ісус чи ні? Якщо Ісус дійсно воскрес, що це нам дає?

Воскресіння має значення, тому що життя має значення. Якщо Ісус воскрес із мертвих, тоді у нас є впевненість, що після цього короткого, повно-

го проблем земного існування можемо мати вічне життя на небесах. Апостол Павло – колишній головний переслідувач церкви, який потім став великим проповідником Христа, так свідчить про воскресіння: «Найперше я вам передав те, що й прийняв, що Христос, згідно з Писанням, помер за наші гріхи, і Він був похований, і третього дня воскрес, згідно з Писанням; і з'явився Кифі, тоді дванадцятьом; після того Він з'явився одночасно понад п'ятистам братам, з яких багато хто живе ще й донині, а деякі спочили. Пізніше з'явився Якову, а тоді – усім апостолам» (1 Кор. 15: 3-7). Сама істинність Писання ґрунтується на воскресінні Христа. Воскресіння також є підставою і нашого спасіння – «Якщо ж Христос не воскрес, тоді віра ваша марна: ви все ще в гріхах ваших» (1 Кор. 15:17).

Розгляньте, будь ласка, три найголовніших докази фізичного воскресіння Ісуса.

1. Гробниця була порожня – тіло Ісуса зникло

Після смерті Ісуса вірні учні загорнули Його тіло в похоронні пелени і поклали у висічену в скелі гробницю. Щоб ніхто не зміг проникнути в гробницю, влада закрила вхід величезним круглим каменем у дві тонни вагою, який лежав на неглибокому жолобку.

Продовження статті на сторінці 4

Головна історія

«Розкажи історію», – просить хлоп’я. Воно лежить, слухаючи розповідь про те, як ангел-губитель обходить один будинок за іншим. Там, куди заходить губитель, вмирають діти. Очі дитини широко розплющені, їй страшно, але вона хоче продовження історії. Ангел-губитель підходить до бідної оселі, в якій живе сім’я рабів. Згубник підходить і зупиняється на порозі: далі він йти не може, тому що косяки дверей в цьому будиночку вимазані кров’ю ягняти. Ангел проходить повз, у будинку ніхто не гине. Спи, маля, Господь захистив нас тоді, захистить і зараз. Дитина засинає, думаючи про маленьке ягня з білосніжною м’якою шерстю, дивовижними очима і теплим вологим носом. Чому йому потрібно було вмирати, щоб ангел-губитель не зачепив дітей? Яка страшна і незрозуміла історія.

Історія про ангела-губителя і визволення від смерті завдяки крові принесеного в жертву ягняти стала історією Песаха, великого свята. Це свято стало не просто

великим, воно стало великим, коли в ньому і через нього відкрилася ще одна історія – історія зради, розп’яття і воскресіння Ісуса Христа. В цій історії теж була ніч, кров і порятунок. Нині знаємо дві частини цієї великої історії, які об’єднує жертва невинного заради життя багатьох інших. Немов корабель, який дуже довгий час провів у морі й обріс мушлями, історія Песаха-Пасхи покрилася кроликами і розфарбованими яйцями, листівками і пікніками, дзвоном і вихідними днями. Забутою казкою стала страшна ніч, ножі та мечі, крик тварини, що вмирає, і крик Христа на хресті, часте дихання малюків, які слухають завмерлі на порозі кроки губителя, і ранок на порозі порожньої гробниці.

Страшної історії вже майже і не видно за нестрашними кроликами і яскравими яйцями. Але корабель продовжує плисти, навіть не сповільнюючи хід через вантаж нальоту під ватерлінією. Історія Песаха продовжує звучати. Історія Великодня творить нові іс-

торії навіть і сьогодні. Все нові й нові історії. Погода в горах Паміру дуже мінлива. Вертоліт Мі-8, який прийняв на борт 15 альпіністів, накрило ураганим вітром і понесло на каміння, видимість різко впала. Машина стала втрачати управління і пішла на жорстку посадку. Удар об землю прийняла на себе кабіна пілотів. Тільки тому більшість із тих, хто перебував у салоні, залишилися живими. Прес-секретар комітету з надзвичайних ситуацій і цивільної оборони Таджикистану розповів журналісту про те, що за життя альпіністів була заплачена ціна – життя пілотів Мі-8.

З протилежного боку світу, в церкві міста Нью-Йорка пастор звернув увагу на молоду жінку, яка приходила на служби, а потім швидко зникала. І якось він зупинив її. Жінка сказала, що намагається розібратися в християнстві. Пастор запитав її, як вона знайшла цю церкву і вона розповіла таку історію. Вона почала працювати в одній компанії і незабаром зробила велику помилку, яка, як вона думала, буде коштувати їй роботи, однак її начальник взяв всю провину на себе. Через те дещо погіршилася його репутація і знизилася можливість впливати на хід справ в організації. Здивована цим, вона прийшла йому подякувати.

Як пов’язані між собою ці історії? Яка історія знаходиться за ними? Що тягне за собою по глибоких і темних водах століть все нові і нові долі, як буксир тягне за собою баржі каравану? Ці історії пов’язані історією жертви невинного. Воскресіння Христа. В Євангелії від Івана написано: *«Бо так полюбив Бог світ, що віддав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в нього не загинув, але мав життя вічне»*.

Сила історії в тому впливі, який вона надає. Сила історії – в продовженні.

В кабіні Мі-8 знаходився пілот-християнин. Саме він спрямував вертоліт у землю так, що в каміння першою врізалася кабіна, де знаходився він сам. Саме завдяки цьому рішенню більшість пасажирів вижили, змогли вибратися з-під уламків, перев’язати один одному рани, запалити багаття і бути врятованими.

Жінка, яка прийшла до свого начальни-ка, сказала, що старші не раз приписували собі її досягнення, але вона ніколи не бачила, щоб начальник брав на себе відповідальність за її помилки. Їй хотілося знати, чому він поводився так незвичайно. Зрештою, бос сказав їй: «Я християнин. Це, серед іншого, означає, що Бог приймає мене тому, що Ісус Христос взяв на себе мої помилки. Він зробив це на хресті. Ось чому мені хочеться брати на себе провину інших – й іноді мені це вдається робити».

Найбільша з історій триває і сьогодні. Історія жертви і воскресіння, як потужний корабель, продовжує свій рух і в наші дні. Ваша історія теж може стати продовженням історії Песаха-Пасхи. У вашому житті теж може статися чудо прощення і спасіння, чудо сили і благодаті. Не дозволяйте «мушлям» листівок і символів заступити для вас сам «корабель», найбільшу з історій. Не дайте шуму дрібних епізодів заглушити звучання найвпливовішої розповіді, головними словами в якій є слова «Христос Воскрес». Розкрийте Біблію, дізнайтеся історію Бога. Зробіть зусилля над собою – зверніться до Бога в молитві про те, щоб Його історія стала також і вашою історією.

Денис Гореньков

ХРИСТОС ВОСКРЕС! ПЕРЕМІНИ РЕАЛЬНІ

Початок статті на сторінці 1

Якщо я не вірю у воскресіння, то дуже легко можна прийти до висновку, що головне жити лише для себе, в своє задоволення, бо все одно завтра помремо. Який сенс боротися з гріхом, щось змінювати, відстоювати якісь моральні цінності? В 32-34 текстах Павло вчить коринтян, що це неправильне і небезпечне уявлення про життя: *«Коли я зо звірами боровся в Ефесі, яка мені по-людському користь, коли мертві не воскресаютъ? Будем їсти та пити, бо ми взавтра вмерем!... Не дайте себе звести, товариство ложе псує добрі звичаї! Протверезіть-ся правдиво, та й не грішіть, бо деякі Бога не знають, говорю вам на сором!»*

Запитання до кожного з нас: що насправді зміцнює наше життя? Що робить нас міцними і непохитними? Здоров’я, гроші, статус, сім’я, діти, впевненість у власній праведності: я не грішу, хороший християнин, намагаюсь все робити правильно... Якщо так, то це ідолопоклонство, ми хочемо зміцнити себе тим, що насправді не дає сили, і живемо так, ніби є лише сьогодні й зараз, а потім смерть і все, тому потрібно швидше пожити для себе.

При розкопках міста Помпеї, що було знищене виверженням вулкану Везувій, знайшли рештки жінки, яка загинула, міцно притиснувши до себе шкатулку з золотими прикрасами. Очевидно, вона дуже дорожила тими речами і намагалася в останню мить зміцнитися тим, що було для неї найціннішим. Дух Святий через Боже Слово направляє нас до єдиного джерела життя і сили – до воскреслого Христа, у 57-58: *«А Богові дяка, що Він Господом нашим Ісусом Христом перемогу нам дав. Отож, брати любі мої, будьте міцні, непохитні...»* Тому перша істина з цього тексту – перемога Христа зміцнює наше життя.

Збагачайтеся: перемога Христа примножує життя

Друга заповідь – збагачайтеся: *«...збагачайтеся завжди в Господньому ділі...»* Як

бачимо, це не збагачення заради накопичення грошей чи будь-яких цінностей, це не Євангелія процвітання, яка є досить популярним лжевченням у сучасному християнстві. Біблія такому не вчить. Це збагачення для Бога, про яке вчив Ісус, Мт. 6:19-20: *«Не складайте скарбів собі на землі, де нищать їх міль та іржа, і де злодії підкопуються й викрадають. Складайте ж собі скарби на небі...»* Павло мотивує коринтян збагачуватись у Господньому ділі – примножувати працю для Христа.

Що таке Господнє діло? Біблія вчить, що все наше життя має бути життям, посвяченим Богу, тобто Господнім ділом. Все наше життя, абсолютно всі сфери мають бути підпорядковані Христу і сприяти тому, щоб розповсюджувати Його перемогу, Його воскресіння. В наш час люди витрачають дуже багато зусиль, щоб примножувати власний комфорт, мати певні речі, гарно виглядати. В самих цих речах немає нічого поганого, але коли живемо лише заради цього – то Христос каже, що це проблема, так живуть невіруючі люди, погани, які не знають Бога і не покладаються на Його доброту в своєму житті, Мт. 6:33: *«Шукайте ж найперш Царства Божого й правди Його, а все це вам додасться»*.

Бог через Писання вчить нас, що в нас велика відповідальність, бо Божий Син віддав Своє життя, щоб ми могли жити згідно Його волі, якщо цим нехтуємо, то таким чином беремо благодать Христа надаремно, 2 Кор. 6:1: *«А ми, як співробітники, благаємо, щоб ви Божої благодаті не брали надармо»*. Якщо наше життя не сприяє тому, щоб розповсюджувати Євангеліє в будь-який спосіб, то – це всього лиш збагачення для себе, а не для Господнього діла. Подивіться на своє життя, будьте відвертими: навколо кого і заради чого воно витрачається? Чи підпорядковане все служінню Христу? Якщо так, то перемога Христа буде примножувати наше життя.

Знайте: перемога Христа нагороджує життя

В завершенні 58-го тексту Бог через

Писання спонукає нас знати про нагороду. *«...Знаючи, що ваша праця не марнотна у Господі!»* можна перефразувати ширше: «Знайте, що ваша праця по вірі для Бога не буде даремною». Яку винагороду обіцяє Христос? Це нагорода, яка буде мати вічні наслідки – воскресіння в новому тілі і вічне життя з Богом у новому світі. Воскресіння Христа є прикладом того, що станеться не лише з людьми, які повірять Йому, але і з усім творінням. Тому все творіння чекає на другий прихід Христа і воскресіння. Переміни справді будуть реальними й глобальними. Або Переміни справді будуть реальні й глобальні.

Рим. 8:18,23: *«Бо я думаю, що страждання теперішнього часу нічого не варті супроти тієї слави, що має з’явитися в нас. ... Бо знаємо, що все створіння разом зідхає й разом мучиться аж досі. ... Й ми самі, маючи зачаток Духа, і ми самі в собі зідхаємо, очікуючи синівства, відкуплення нашого тіла»*. З 35 по 54 текст 15 розділу апостол Павло пояснює коринтянам дуже важливу істину: вони також воскреснуть і будуть мати нові тіла, які вже не будуть вражені гріхом і тлінням, вони не будуть хворіти, старіти і помирати, це будуть нові прославлені тіла, подібні до тіла Христа.

Він пояснює це на прикладі насіння, яке сіється в землю і ніби помирає, але з нього виростає новий плід і відбувається це Божою силою, 1 Кор. 15:42-44: *«Так само й воскресення мертвих: сіється в тління, в нетління встає, сіється в неславу, у славі встає, сіється в немочі, у силі встає, сіється тіло звичайне, встає тіло духовне»*. У цьому тексті сказано про звичайне і духовне тіло. В даному випадку це не є протиставлення фізичного і духовного, як дехто вважає. Тут іде порівняння фізичного, враженого гріхом тіла, і нового тіла, яке після воскресіння буде повністю під впливом Духа Святого, і називається духовним. Всі ми народжуємося в звичайних тілах, вражених гріхом і через те хворіємо, старіємо і помираємо, як покарання за гріх. Але для тих, хто вірить Христу, Бог дає прощення гріхів

й обіцяє воскресіння, і це воскресіння – в новому тілі, подібному до тіла Христа, яке вже не підлягає тлінню і смерті. Павло називає його духовним.

Духовне тіло не означає, що тіло перетвориться на дух, ніби це вже не матеріальне тіло. Це буде матеріальне тіло, але без гріха, з новими якостями, не схильне до тління і смерті. Наприклад, я можу запитати: «У вас будинок опалюється газом чи твердим паливом?» Яка енергія використовується для підтримання життя в будинку? Павло в роздумах про звичайне і духовне тіло показує, що звичайне тіло підтримується звичайною душевною силою людини, яка не в силі протистояти тлінню і смерті, а майбутнє тіло після воскресіння буде наповнене силою Духа Божого і не буде підда-не тлінню і смерті.

Якщо ви ще не вірите, то сьогодні день спасіння, Христос воскрес із мертвих, щоб простити вам всі гріхи і дарувати перемогу над смертю, воскресіння з мертвих і вічне життя. Зверніться до Нього в молитві про прощення й спасіння і прийміть у дар від Бога вічне життя. Христос воскрес, тому є сенс народжувати багато дітей, а не шкодувати себе, щоб пожити для себе, є сенс виховувати дітей в страху Божому і боротися за них, щоб вони виростали вірними Христу. Христос воскрес, тому є сенс старанно вчитися в школі чи університеті, не лише для того, щоби бути висококласним професіоналом із високими статками, але щоб далі служити Христу в Україні, а не втікати за кордон тільки через те, що там легше жити. Христос воскрес, тому є сенс служити людям, які нічого не можуть дати нам взамін чи якось віддячити, є сенс допомагати тим, в кого нема того, що є у нас. Бог дарує нам безцінний дар із вічними наслідками – перемогу Христа над гріхом і смертю! Тому живімо так, щоби всім було зрозуміло, що Христос воістину воскрес і Ним я живу, зміцнююсь і примножую працю для Нього, саме тому моє життя і праця не марнотна в Господі!

Сергій Волощук

Старий, сивоволосий дідусь Омелян був за сторожа в невеличкому панському млині, що стояв над річкою, далеко за селом. З одного боку млина розлився невеличкий став, затриманий позеленілими від старости заставками, а з другого боку, поміж обмоклими берегами, – вузенька річка. Метушилася блискуча вода, то облизувала біле коріння верби та лоз, хлюпалася, тремтячи на мілких місцях, то знову плівла спокійно і поважно вздовж просторих селянських сіножатей.

Уже вечоріло. Сонце купало свої останні промені в ставку за млином і ховалося за синій обрій. Небо вкрилося рожевими клаптями хмар. Вітерець дмухав зі сходу та розстелював над зеленими сіножатями клубки сірого туману. Поля того року тішилися раннім приходом весни. Верби над річкою стояли ще сумні, без листя. Млин, здавалося, за зиму постарів і почорнів.

Старий Омелян вийшов на греблю, підніс заставку, і вода з шумом полилася на велике колесо, розбиваючись і розкидаючи свої бризки на всі боки. Прикрутив заставку дротом, щоби не впала, пішов назад до млина. Увійшов до своєї хатини, сів на лавці на старому жупані й засмучену голову поклав на руки. Чогось так гірко зробилося старому на серці. Впірнув думками в минулі молоді літа. Спомини виринали один за одним, мов із води. Були між ними веселі й сумні. Хотів не думати, забути, але думки настирливо пхалися до голови... Він молодий... Був одинак у батьків. Тато служив на залізниці й було їм добре. Ходив до школи в місті. Пізніше пішов до війська, і також було там не гірше. Повернувся з війська додому, а батьків уже не було: повмирали. Всюди тоді ходив, був на Київщині на заробітках... Минулося... А тепер ось уже чотирнадцятий рік, як служить у млині. Мало знає, що робиться в селах, та й не цікавиться тим. Все так швидко проминуло..., а він уже докінчує восьмий десяток. Завізняки, приїжджаючи до млина, оповідали хто вмер, і він бачив, що всі його друзі по літах повідходили з цього світу... Залишився ще він, старий і нікому не потрібний Омелян...

Омелян вийшов надвір, обійшов млин, присів на березі річки і знову задумався. Бачив себе, коли був ще хлопчиною. Пас он там на тих широких сіножатях корів із Кіндратом, ловили раків ось на тому коліні, а млина ще й на світі не було. І хто б то сказав, що доведеться тут свій вік доживати. Кіндрата минулого тижня поховали, вмер небо-рака і навіть свят не дочекав. А тепер, може, черга й на мене... Старий Омелян важко зітхнув і тісніше закутався в свою опанчину. З річки тягнуло холодом.

Навколо не було живої душі. На далекому заході видніла червона смуга хмар, а небо починало засіватися

зорями. Вода хлюпалася в річці, а над нею, сповитий вечірнім туманом, чорнів дерев'яний млин. Далі за млином, здавалося, без кінця тягнулися сіножаті, поля, гори, а за горами – знову поля. Зі села долетів відгомін дзвону. Старий Омелян прокинувся, мов зі сну. Пригадав собі, що завтра Великдень, а сьогодні великодня субота. Уста старого почали шепотіти молитву... Разом із вечірніми сутінками підкрадався до нього побільшений смуток. Клав на його душу тяжкий камінь, тиснув на зболіле серце.

Оперся рукою в берег. Хотів устати, але не міг. Ноги тряслися і мліли. Зібрав усі свої сили, скинув із плечей жупан і встав. Тримаючись слупа, по стіні дійшов до дверей. Черкнув у хатині сирника, засвітив невелику воскову свічку і тяжко сів на лаві. Боже, скільки то вже літ пройшло? – зітхнув старий, – і в цім році не зможу дійти до села, щоб розговорітися з колишніми сусідами. Відчував, що не зайшов би. В грудях мало лишилося життя, зовсім чогось ослаб. Може, Мартин прийде зрання, та принесе чогось, – подумав старий і, зігнувшись, почав щось перегортати в шухляді столу. Вийняв маленьку книжку, здмухнув пилюгу і положив перед собою на столі. Потім дістав окуляри, протер рукавом жупана і насадив на очі. Оперся ліктями на стіл, дивився на чорну обкладинку книжки і згадав чомусь той вечір, коли завізняки йому її привезли. Було це не дуже давно, але книжка від частого читання витерлася, листки почорніли.

Одного разу, як поз'їжджалися люди до млина, почали розповідати, що в селі Бранці з'явилися якісь штунди; до церкви не ходять, в образи не вірують, лише читають якісь книжки і людям їх роздають. Деякі люди ці книжки рвали, палили, бо ніхто не знав, що там написано.

В селі мало письменних, а тому завізняки привезли одну Омелянові. Взяв старий книжечку, перечитав її кілька разів, і так вона йому сподобалася, що відтоді читав щодня. Бувало, коли завізняки роз'їдуться від млина, старий Омелян брав книжку, виходив надвір, сідав над заставками і читав. Над водою літали ластівки, скакали водяні коники, хлюпалася вода, а він читав і читав. Коли сонце спускалося за гору, окуляри заходили росою, старий вставав, говорив молитву, потім прикручував на ніч заставки і йшов до млина.

І сьогодні, як завжди, звернувся Омелян до своєї маленької книжечки. Поправив добре окуляри, відкашелянув і почав читати: *«Блаженний той муж, що за радою несправедливих не ходить, і не стоїть на дорозі він грішних, і не сидить на сидінні злоріків...»* Солодкі були ті слова; з них дещо попідкреслював чорним олівцем, хоч і сам не знав навіщо.

Поміж листками стирчало багато перекладінок зі соломи. Кожне стебло казало старому, про що там написано, кожний знак олівця підкреслював якусь подію, яку він вже колись перечитував...

Того вечора старому чомусь було особливо приємно читати... Було так добре... Ні про що не думав, лише читав і читав. І руки його, покриті груби-ми зморшками, перекладали листок за листком. Псальми, а потім дорогі слова з Євангелії. Голова старого хилилася все нижче і нижче, а довга сива борода закривала прочитані слова. Відчував, що починає дрімати, до очей підкрадається сон, але він читав і читав все далі й далі...

Був чудовий ранок. Великодній ранок... Сонце виплило з-за гори, розкинуло своє золоте проміння по широких сіножатях, купалося в річці, обливало траву блискучою росою.

Мартин ішов понад річкою до млина. Підкачав штани до самих колін і розбивав босими ногами холодну осоку. В одній руці палка, в другій щось замотане в хустині для старого свого приятеля. Кожного великого свята приходив він до старого Омеляна; розмовляли обидва під млином і грілися до сонця. Мартин підійшов до дверей, відчинив, увійшов до млина, посміхнувся і почав розгортати вуса, готовий розцілуватися з Омеляном за християнським стародавнім звичаєм. Омелян сидів, зігнувшись над столом, повернутий плечима до дверей.

– Христос Воскрес! – сказав Мартин, переступаючи порога.

Омелян мовчав.

– Христос Воскрес! – крикнув голосніше. Але йому ніхто не відповів.

Мартин підійшов до столу і положив руку старому на плече:

– Омеляне!

В цю хвилину Омелян захитався і боком упав на підлогу. Мартин схопив його за шию.

– Омеляне, Омеляне!

Старий мовчав. Очі його були щільно заплющені, довга борода розстелилася на підлозі, мов гарно розчесаний кужіль. Обличчя було жовтим і холодним. Мартин вибіг надвір і став, мов укопаний, на місці. Всюди було тихо, тільки вода хлюпала під лотоками та горобці весело цвірінькали на млині. Постояв якусь хвилину, а потім увійшов знову до хати. На столі лежала розкрита книжка, пахло воском згашеної свічки. Прикрив тіло старого свитиною й довго стояв і дивився на свого товариша. Жаль тиснув його серце. Бачив себе молодим, коли ще з Омеляном разом на заробітках були на Київщині, ділилися всім, горе і радість разом переходили. Скривився Мартин, потер кулаком очі, і дві сльози, чисті, мов роса великодня ранку, скотилися йому на бороду... Він вийшов надвір.

Ішов додому понад самою річкою. Весело співали жайворонки, десь високо під самим небом. В осоці тарабанив деркач. Мартин ішов і шепотів сам до себе:

– Вічна пам'ять тобі, друже... зазнав ти всього... Дочекав ще свят... На самий Великдень... А кажуть люди, що тільки хто спасений, той умирає на Великдень...

Мартин знову тиснув кулаками очі, витирив рукавом чемерки.

Сонце полоскало своє проміння в річці, тішилося і сміялося. А був це Великдень. Ранок... Великодній ранок...

Михайло Подворняк

НОВИНИ

Менше половини християн Британії вірять у смерть Ісуса Христа за гріхи людей

У Британії за даними нового опитування менше половини християн вірять у смерть Ісуса Христа на хресті за гріхи людей.

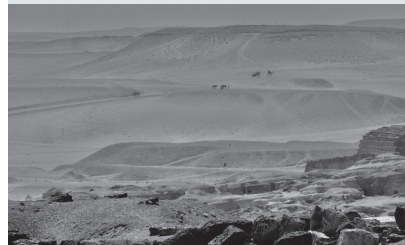
Опитування кількох тисяч дорослих британців, які вважають себе християнами, було проведено відомою соціологічною службою ComRes за завданням радіомовної компанії BBC.

Респондентам серед інших ставилося головне питання: «Чи вірите ви в те, що Ісус помер на хресті і воскрес заради прощення гріхів, і якщо віруєте, то якою мірою?» Виявилось, що лише 46 відсотків респондентів повністю вірують в цю подію, причому майже чверть не змогли чітко відповісти, вірять вони чи ні, а 17 відсотків повідомили, що категорично не вірять.

Завдяки опитуванню також з'ясувалося, що лише незначна меншість людей, які вважають себе християнами, регулярно відвідує богослужіння в храмах. На питання «Як часто ви відвідуєте храм, якщо не брати до уваги весільні та похоронні церемонії?» Майже дві третини респондентів (65 відсотків) чесно зізналися – «ніколи».

invictory.com

Дослідники знайшли шлях, по якому Мойсей здійснивав вихід

Дослідники Біблії, які намагалися простежити шлях, яким пішов Мойсей, коли виводив ізраїльтян із Єгипту, кажуть, що вони знайшли докази того, що гора Сінай насправді знаходиться в східній

частині Саудівської Аравії.

«Те, що я там знайшов, було просто приголомшливим», – сказав Мауро. «Я не міг повірити, що після Виходу існували всі ці докази, і напевно чи хто-небудь за межами цього регіону знав про це».

Хоча вони все ще складають карту і графік часу, дослідник вважає, що його теорія є найбільш «правдоподібним» маршрутом. Він починається з того, що ізраїльтяни залишають Єгипет через Каїр і перетинають Сінайський півострів.

Мауро також вказує на почорнілу вершину Джебель аль-Лоуз, що відповідає тій частині історії Мойсея, де він зустрівся з Богом, коли Він зійшов на гору в огні. Біля цього місця, вважає дослідник, його команда виявила Камінь Хорива, який, як кажуть, є останнім табором ізраїльтян перед тим, як вони відправилися на гору Сінай. Старий Завіт повідомляє, що Мойсей вдарив по скелі, після того вона розкололася і видала воду, щоби потамувати спрагу ізраїльтян. Мауро каже, що вони знайшли велику, розмиту водою скелю, що лежить на пагорбі, розділена на дві частини.

gcshep.orgg

Чому згорів собор Нотр-Дам де Пари?

15 квітня весь світ шокувала новина про масштабну пожежу в одному з найвідоміших католицьких храмів. Протягом кількох годин люди в режимі он-лайн спостерігали гасіння палаючого Нотр-Дам де Пари.

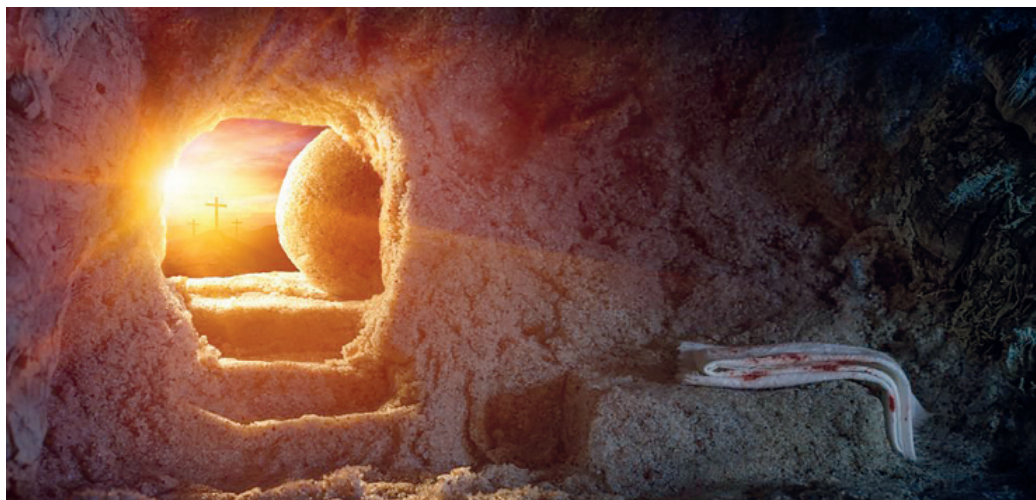
Поки не відомо, що саме було причиною займання, але полум'я швидко поширилося по даху собору та перекинулося на величезний шпиль, що, охоплений вогнем, зломився і тепер назавжди втрачений. Також вогонь повністю знищив стелю та її дерев'яні опори. Але, дякуючи професійній роботі пожежних, вдалося не лише загасити полум'я, але й зберегти стіни собору, а тому всередині будівля майже не постраждала.

Ще від початку пожежі підмітили символізм трагедії: занепад цивілізації несе і втрату її архітектурних символів. В Західній Європі вже сформувалася тенденція до зменшення кількості церков та храмів. Деякі знищені пожежами чи обвалами, інші знесені за рішеннями місцевого самоврядування (мотивують це відсутністю приходів). Є і більш «креативні» трансформації: переобладнання церков на бібліотеки, магазини чи навіть спортзали і бари. За останні кілька років у Франції та й інших державах Західної Європи прокотилася хвиля нападів на церкви та проявів вандалізму і осквернення святинь. Також чимало соборів і церков перебудовують під мечеті.

Вже не перший рік Європа не лише втрачає своє культурне надбання, але й розчиняє свою величність і неповторність на вимогу глобальних лівих трендів.

Християни для України

Три найголовніших докази воскресіння Ісуса Христа

Початок статті на сторінці 1

Римський префект Пилат помістив на цьому камені свою печатку, що було «політичною» охороною тіла Христа. Якби хто наважився зламати цю печатку, його чекала б неминуча смерть. Нарешті, була і «військова» охорона тіла – гробницю стерегла група добре навчених воїнів.

Що ж тоді сталося з тілом Ісуса? Вкрали його вороги? Звичайно ж, якби римська або єврейська влада вкрали тіло Ісуса, вони могли б легко пред'явити його, щоб припинити чутки про воскресіння. І християнство дуже скоро б зникло. Проте влада, навпаки, вдалася до «тактики мовчання» щодо тіла Христа і погрожує насильством апостолам, якщо вони будуть продовжувати поширювати звістку про воскресіння Ісуса.

Але, може, Ісус лише втратив свідомість? Деякі стверджують, що Він насправді не помер, і що досвідчені римські кати просто помилилися, вважаючи, що смерть таки наступила. Але чи дійсно хтось може повірити в те, що вкрай ослаблений через жакливу страту і триденний голод, позбавлений будь-якої медичної допомоги Ісус міг розірвати просочені пахощами пелени вагою понад тридцять кілограмів, зрушити

з місця величезний камінь руками з ранами від цвяхів, налякати цілий загін воїнів (так, що вони впали, мов мертві), пройти пораниеними ногами багато миль і переконати Своїх учнів, що Він воскрес із мертвих? У це важче повірити, ніж у саме воскресіння.

Ще неймовірнішою здається думка, що тіло вкрали учні. Ні Петро, ні Тома (який, до речі, сумнівався і не вірив у воскресіння Ісуса) не були готові до того, щоб напасти на римську охорону, звільнити з пелен тіло, навмисно проповідувати брехню, що Ісус живий, і потім померти за цю брехню.

Всі ці теорії вкрай неправдоподібні. Охорона була занадто сильна, камінь був дуже важким й учні – надто пригніченими, щоби зважитися на напад. Ісус воістину воскрес!

2. Багаторазові явлення Ісуса Христа

Протягом сорока днів після Своєї смерті Ісус був живим «з багатьма вірними доказами» (Дії 1:3). Писання містить щонайменше десять згадок того, як воскреслий Господь являвся окремим особам або групам людей. Хто насмілювався б писати все це в Біблії, якби Ісус залишався в гробниці?

Цей факт розвінчує теорію, що явлення Ісуса були просто галюцинаціями. Серед свідків воскресіння Христа були і чоло-

віки, і жінки – причому, багато хто з них був скептично налаштованим до ідеї воскресіння, поки їм самим не з'явився Ісус у воскреслому тілі. Тома, приміром, сказав: «Поки не побачу на Його руках ран від цвяхів і не владу мого пальця в рани від цвяхів, не владу своєї руки в Його бік, – не повірю!» (Ів. 20:25). Коли ж Ісус у відповідь на скептицизм Томи явився йому особисто і показав Свої пробиті руки й бік, Тома увірвав і вклонився воскреслому Господу зі словами «Господь мій і Бог мій!»

Так, Ісус воістину воскрес!

3. Радикальні зміни в житті учнів

Після арешту Ісуса більшість Його учнів у страху розбіглися. Петро тричі відрікся від Ісуса – клявся, що ніколи не був Його учнем. Після смерті Ісуса Його послідовники були у ще пригніченішому стані. Вони розчарувалися і втратили віру. Однак відбулися деякі події, які переконали їх, що Ісус живий. Коли ж увірвали, що Ісус фізично воскрес із мертвих, всі вони ризикували життям заради імені Господа Ісуса Христа.

Після воскресіння Ісуса сталася метаморфоза – страх змінився твердою вірою; сумніви змінилися глибокою присвятою. Всі учні (крім Юди) залишалися вірними Христу до самої смерті. Десять апостолів (не враховуючи Івана) потім померли мученицькою смертю...

Колись я відкрито вважав себе атеїстом. Але одного разу прийшов до висновку, що всі спроби спростувати авторитет Писання і докази воскресіння Христа не приносять користі. Христос воістину воскрес. Він змінив моє життя і дав мені радість пізнання тієї істини, що одного разу я буду на небесах – і дав надію вже в цьому житті, що зможу подолати будь-які випробування.

Сам Ісус сказав: «Я є воскресіння і життя; хто вірить у Мене, – хоч і помере, буде жити. І кожний, хто живе й вірить у Мене, – не помере повік» (Ів. 11: 25-26). Чи віриш ти в це? Вірте у воскреслого Христа, і також упевніться у вічному житті з Ним!

Метт Рекер

Страсна п'ятниця. Де були ми? Це дійсно трапилося...

Початок статті на сторінці 1

Євангеліст Лука втомлюється повторювати всі ці лихослів'я: «І багато іншого, зневажливого, наговорювали на Нього» (Лк. 22:65).

Навіть коли Ісус у передсмертній агонії звертається до Отця, народ сміється: «Інші ж казали: Облиш, подивимось, чи прийде Ілля Його спасати» (Мт. 27:49).

Безсилий Бог викликає розчарування і ненависть. Усім потрібен міцний Цар. Людям не потрібний був Бог. Всього лише Цар. Цей же посмів зруйнувати їхній «храм» політичної релігії і месіанських надій.

Вони були готові повірити навіть у Христа, якби Він пока-

зав Свою силу. Хіба не те саме пропонував Ісусові диявол на самому початку Його земного шляху, в пустелі? Покажи силу, «чудо, таємницю і авторитет».

Справді, коли після смерті Христа стався землетрус і воскресіння святих, тоді народ був вражений. «А сотник і ті, які з ним стерегли Ісуса, побачивши землетрус і те, що сталося, дуже злякалися й говорили: Справді, Він був Божий Син!» (Мт. 27:54).

Де ми серед страстей Христових? Вимагаємо, щоби Він завжди віддукувався на наші страждання. Але ось тепер страждає Він. І де у всьому цьому ми? Що ми говоримо? У кого, у що віримо?

Михайло Черенков

Якщо Бог був Автором свого власного розп'яття, якщо Бог відвернувся від Свого Сина, якщо Бог взяв приступом ворота сатани, тоді шість годин тієї п'ятниці повні трагічного тріумфу. Якщо на хресті був Бог, то гора, названа Голгофою, – це граніт із вбитими цвяхами і кілками, за який може зачепитися ваш якір. Це були не прості шість годин. Це були найважливіші і найзначиміші години в історії людства.

За шість годин у ту п'ятницю Бог встановив три міцні й надійні опори для вашого якоря, три скелі, які можуть протистояти будь-якому шторму.

Перша скеля – моє життя не позбавлене змісту

Ця скеля, мов щит, буде охороняти ваше серце. Її головне призначення в тому, щоб ви могли схопитися за неї, коли зустрінетесь обличчям до обличчя з приступом смутку від того, що все в цьому світі відносне і не має змісту. Втриматися вам допоможе тверда впевненість в існуванні цієї істини: Хтось усім управляє, у моєму житті є мета і зміст.

Друга скеля – мої помилки не смертельні

Це не означає, що Бог схвалює ваше життя, але, не дивлячись на ваші помилки, Він любить вас. Той, Хто має повне право осудити вас, придумав план вашого визволення. Так, ви робите помилки, але Бог не помилювався, створивши вас.

Третя скеля – моя смерть – ще не кінець

Є лише одна скеля, за яку ви можете зачепити свій якір. Це велика кам'яна глина, яка затулила вхід до гробу.

Але ця глина не була дуже великою для Ісуса. Він для того й увійшов у гробницю, щоб довести, що може вийти. І на зворотному шляху Ісус прихопив цей камінь зі собою, щоб збити з нього опору для нашого якоря. Він кинув його у не помічені на карті води смерті. Зачепися за нього, і тайфун гробниці стане лагідним вітерцем у Пасхальну неділю.

Макс Лукадо

Великодні дзвони

Здавалось, світ завмер і онімів, Зійшлися в молитві складені долоні, Коли над куполами враз ожив Весняний клекіт Великодніх дзвонів.

Звершилося! Пішов у небуття Одвічний страх смертельної години. Христос Воскрес, даруючи життя, Даруючи надію для Людини.

Він смерть Своєю смертю переміг, Воскреснувши в закинутій ясині, І безліччю невидимих доріг Ввійшов в серця і торжествує нині.

Тож грайте, дзвони, по усій Землі, Летіть до Неба, звуки, серцю милі, Втішайтеся дорослі і малі, Співайте славу Чудотворній Силі!

Олекса Бригас

Заочна Біблійна школа "Емаус"
Безкоштовні дистанційні курси з вивчення Біблії для дорослих та дітей.
Інформація за телефоном: +380987959650, +380970345049
Поштова Біблійна Школа

Духовно-просвітницька газета
Свідectво про державну реєстрацію
Серія ТР №597-197р 30.11.2012 р.
Тираж 6500 шт. Віддруковано
Друкарня «Буковинський видавничий дім»
м.Чернівці, вул. Лесина 31
+38 050 997 51 86 +38 098 311 08 98

Головний редактор
Анатолій Яковчук
Верстка та дизайн: Анатолій Яковчук
Літературна редакція: Анна-Віталія Палій,
Олена Яковчук, Людмила Дмитрус
Адреса в Інтернеті: www.slovoproslovo.info

Адреса редакції: вул. Січ. Стрільців 63/49 м.
Бережани, 47501, Тернопільська обл. +380966126096,
slovoproslovo@ukr.net
Видання здійснюється на добровільні пожертвування і
розповсюджується безкоштовно.
Номер рахунку для пожертвувань:
5168 7422 2234 5641, ПриватБанк

Запрошуємо вас